

„Străjerul” – clarificări necesare

31 octombrie 2004

Gili Cârstea

Un cititor al conversațiilor de zilele trecute comenta paragraful în care discutam despre cei unu la sută care cheamă biserica la o pregătire grabnică pentru ziua ispășirii, prin acceptarea neprihănirii lui Hristos și prin reconsiderarea doctrinei sanctuarului. El se întreba ce sens are fraza următoare: „Slavă Domnului că ei n-au ajuns să reflecte chipul lui Isus; slavă Domnului că ei n-au fost făcuți părtași de natură divină,” dacă susținem că afirmația din Parabole este corectă.

Dorim să facem următoarele clarificări:

Suntem de acord cu autorul articolului din Curier că singurul motiv pentru amânarea revenirii lui Hristos este lipsa caracterului lui Dumnezeu scris în inimile poporului Său. Prin urmare, nu ne bucurăm de faptul că acest lucru nu s-a întâmplat. Din contră, suntem printre cei mai vehemenți protestatari care deplâng această stare complet aberantă în care se complace biserica, respingând scopurile lui Dumnezeu cu poporul Său din ultima generație.

Am folosit acea expresie cu referire la un aspect pe care, din nefericire, nu l-am dezvoltat în acel articol. Iată despre ce este vorba:

Așa cum arată planul de mântuire oglindit în doctrina sanctuarului, poporul lui Dumnezeu nu va ajunge la ziua ispășirii, nu va fi făcut părtaș de natură divină individual și progresiv, pe măsură ce Duhul termină lucrarea cu fiecare individ. Aceasta este o lucrare colectivă, realizată într-o singură „zi” ca și ploaia timpurie. Ce împiedică această revărsare fără precedent a Duhului? Un singur lucru, și anume lipsa de înțelegere a acestei lucrări. Poporul nostru nu știe că evenimentul primordial înainte de a doua venire este ștergerea păcatului, ziua ispășirii pentru cei vii, când Mireasa lui Hristos primește haina de în strălucitor și curat. Ultima generație devine părtașă de natură divină, trăind fără păcat în fața unui Dumnezeu sfânt. Aceste lucrări nu sunt cunoscute de vasta majoritate a membrilor bisericii. Ei nu pot lua o decizie fără să înțeleagă despre ce este vorba și ce așteaptă Dumnezeu de la ei.

În acest context am făcut afirmația despre care este vorba aici. Dumnezeu nu va onora cu plinătatea Sa pe unii din popor, în timp ce alții nici nu au auzit despre așa ceva. El dorește ca, mai întâi, biserica să fie informată despre scopurile Sale în această ultimă lucrare și să ia o decizie în cunoștință de cauză, fie pentru, fie contra. Abia atunci este corect și sănătos ca lucrarea să fie făcută, indiferent dacă cei ce se supun acestei operațiuni de ștergere a păcatului, de unire cu natura divină, vor fi unu la sută sau unu la mie.

Din acest motiv insistăm noi ca poporul acesta să fie lăsat să guste „solia foarte prețioasă” pe care „Domnul, în marea Sa îndurare a trimis-o poporului Său prin frații Waggoner

și Jones.” Fiecare trebuie să se confrunte personal cu această solie și să o accepte sau să o respingă în deplină cunoștință de cauză, și nu pentru că așa a spus fratele X sau Y. Acești frați speciali pot fi corecți sau greșiți, dar cine își ia răspunderea pentru pierderea unui suflet pentru care a murit Hristos? Nu este mai sigur ca această lucrare specială să fie rezolvată fără intermediari între om și Dumnezeu? Nu ar fi mai înțelept din partea străjerilor să avertizeze „cetatea” că Solul Legământului va intra „deodată” în templul Său, aducând astfel pe locuitorii ei la o confruntare directă cu neprihănirea lui Hristos?

În această stare de ignoranță, ar fi fost o tragedie ca unii din popor să ajungă părtași de natură divină. Ne bucurăm că Dumnezeu nu procedează așa. El dorește ca solia de har să fie dusă fără constrângeri inutile, fără polarizări traumatice, cu toată delicatețea de care este capabilă inima unui Tată.
